

Rasa Bugavičute

FERMĀTA

Fermāta – [it. *fermata* burt. – pietura] mūz. zīme, kas palielina nots vai pauzes garumu par nenoteiktu laiku, pēc izpildītāja izjūtas.

2011

DARBOJAS

ANNA – 15 gadus jauna skolniece.

EGILS – 52 gadus vecs kordinģents.

LELDE – 23 gadus veka studente.

MĀRTIŅŠ – 17 gadus jauns skolnieks.

DARBĪBAS VIETA UN LAIKS: mūsdienas, septembris, Latvija, Rīga, Jāzēpa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijas kordinģēšanas auditorija, rīts.

ANNA. Paldies.

EGILS. Mhm.

ANNA. Tev foršas kedas! (*Norāda pati uz savām kedām, kas ir tādas pašas kā Egilam.*)

EGILS. Paldies.

ANNA. Mhm.

EGILS. (*Pēc pauzes.*) Pag, cik tev tagad ir gadu, 14? Nē, 15!

ANNA. 17.jūnijā palika 15.

EGILS. 15!

ANNA. Jā, 15..

EGILS. Pareizi! Pareizi. Piedod, ka es tevi neapsveicu! Man nav tava numura, un..

ANNA. Nav svarīgi.

EGILS. Kā tu mani vispār atradi?! Dana tev kaut ko stāstīja? Es esmu mēģinājis viņu pāris reizes sakontaktēt, bet kaut kā nav sanācis..

ANNA. Es *iegūglēju*.

EGILS. *Iegūglēji!* Tad vismaz, kā mani sauc, tu zināji!

ANNA. Tas rakstīts dzimšanas apliecībā.

EGILS. Ak, apliecībā.. Un Dana neko?

Anna noraidoši pamāj ar galvu. Iestājas klusums, Egils pēta Annu.

ANNA. Man patiesībā ir lūgums.

EGILS. Lūgums! Loģiski.

ANNA. Nē, neuztraucies, par naudu, vai tur pārvākšanos pie tevis, nav runa.

Egils klusē. Pauze.

ANNA. Man vajag tavu atļauju aborta veikšanai.

EGILS. Ko?!

ANNA. Latvijā abortus personām, kas nav sasniegušas 16 gadu vecumu, var veikt tikai ar personas oficiālā pārstāvja piekrišanu, un..

EGILS. Tu esi stāvoklī?

ANNA. Jā.

EGILS. Tu esi pārliecināta?

Anna skeptiski paskatās uz Egilu.

EGILS. Tu esi pārliecināta.

ANNA. Man vajag, lai tu esi mans oficiālais pārstāvis.

EGILS. Oficiālais pārstāvis!

ANNA. Mhm.

EGILS. Kāpēc?!

ANNA. Nu..

EGILS. Kā tu to vispār iedomājies? Es.. es nevaru, es visu laiku esmu darbā, vakaros man ir mēģinājumi, un.. Tu noteikti pārdomāsi, tev gan jau vienkārši ir panika par visu, kas ir tikai loģiski.

ANNA. Tu man palīdzēsi?

EGILS. Ko Dana par to saka?

ANNA. Tu man palīdzēsi?

EGILS. Kāpēc es?!

ANNA. Tu esi mans tēvs.

EGILS. Bet es tevi.. Tu taču mani pat nepazīsti.

ANNA. Viņiem tas ir vienalga. Man ir dzimšanas apliecība, vajag vēl tikai tavu klātbūtni un tavu pasi vai tiesības.

EGILS. Nu, to tu nevari zināt.

ANNA. Es *iegūglēju*.

EGILS. Ak, *iegūglēji*!

ANNA. (*Pēc pauzes.*) M?

EGILS. Nē, es.. Kāpēc man par kaut ko tādu tagad būtu jāatbild?! Un, ko par to saka tas.. tu pati domāji ar galvu, kad tas viss tur..?!

ANNA. Nu, nevajag pārspīlēt un uztvert to kaut kā personīgi, man vienkārši vajag tavu palīdzību.. Tas ir business! Nu, sava veida.

EGILS. Business! (*Pauze.*) Man tūlīt sāksies lekcija, tā kā..

ANNA. (*Paskatās pulkstenī.*) Tev vēl ir brīvas 7 minūtes.

EGILS. Nē, kuru katru brīdi pie manis ieradīsies students, un man ir jābūt gatavam nodarbībai..

ANNA. (*Izvelk no somas plānotāju, atver to vaļā, rāda Egilam.*) Pirmā lekcija tev sākas 9:00, un tagad ir.. 8:53

EGILS. Man lekcija sāksies tūlīt.

ANNA. Nē!

EGILS. Tā, miers tagad. Ja es saku, ka sāksies, tad sāksies.

Pauze.

EGILS. Varbūt mēs par to visu varētu parunāt kaut kad vēlāk..

ANNA. Cikos?

EGILS. Nevis „cikos”, bet tad, kad tu būsi visu vēlreiz apdomājusi un..

ANNA.. Klīnikā jābūt 13:00..

EGILS. Šodien?!

ANNA. Un es zinu, ka tev no 12:20 līdz 14:10 ir „logs”, tā kā..

EGILS. Aizmirsti! Man ir kora..

ANNA. Kora mēģinājumi tev ir pirmdien un ceturtdien vakaros, un sestdien rītos.

Egils klusē.

ANNA. *Iegūglēju.*

EGILS. Tu vispār zini, ka tu šeit nedrīksti atrasties?

Anna klusē.

EGILS. Tu šeit nedrīksti atrasties. Tā kā es vēl esmu ļoti pretimnākošs, jo nevienam par tevi neziņoju. Es tev ļauju aiziet prom pašai.

ANNA. Man vajag tavu palīdzību.

Egils klusē. Viņš pieiet pie plaukta, izliekoties, ka Annas telpā nemaz nav, ieslēdz mūzikas atskaņotāju, tad pieiet pie flīģeļa un, skatoties kādā no nošu partitūrām, sāk diriģēt.

ANNA. Man pat nevajag no tevis naudu! Es gan nebiju plānojusi to iztērēt tā, bet.. man ir savi iekrājumi, es bišku piehaltūrēju vienā promoteru aģentūrā. Uz akcijām tur.. Nu, vārdu sakot tev par to nav jāuztraucas.. Jo es uzņemos atbildību par notikušo.. Un, kad tas viss būs garām, es tev svinīgi apsolos – tu mani atkal neredzēsi gadiem! Varbūt vispār nekad neredzēsi.

Egils klusē.

ANNA. Ja tu man nepalīdzēsi, man būs jāiet pie pirmā kaktu daktera, kas pagadīsies pa ceļam! Un no tā var arī nomirt. No infekcijām, vai no kā tur.. Un tad tas būs uz tavu sirdsapziņu. Tu dzirdi?

Egils klusē. Anna pieiet pie mūzikas atskaņotāja, to izslēdz.

ANNA.. Ja tu mani turpināsi ignorēt, es sāksu kliegt.

Pēc pauzītes Egils ieslēdz atpakaļ mūzikas atskaņotāju.

ANNA. Nē, nu, es saprotu, ka tev ir pilnīgi vienalga, kas ar mani notiek, bet, nu.. ja tev ir vienalga, tad taču tu vari arī palīdzēt, ne? Vai arī tu nezini, ko nozīmē kādam palīdzēt, ko?

Egils klusē. Anna brīdi stāv mierā, tad pieiet pie viena no flīģeļiem un sāk ar abām rokām dauzīt pa tā taustiņiem.

EGILS. Ko tu dari?!

Anna dauza taustiņus, Egils cenšas aizvērt flīģeļa vāku un pastumt Annu malā, taču meitene veiksmīgi no viņa izvairās un pieskrien pie otra flīģeļa, sākdama sist pa tā taustiņiem.

EGILS. Labi! Es klausos! Runājam! Dzirdi?! Runājam!

Anna apstājas, pieiet pie mūzikas atskaņotāja un to izslēdz.

ANNA. Ja tu mani neuzklausīsi, es te sacelšu tādu traci, ka tu nesapratīsi pat, kas notiek, skaidrs?

Abi brīdi klusē.

EGILS. Nu, es klausos!

ANNA. Man..

Egils. Nē! Es ne tikai klausos, es varu arī mēģināt saprast, iedomājies? Pieņemsim, ka es tevi saprotu! Ka es saprotu, ka tev noteikti nebija viegli šurp atnākt un man kaut ko tādu prasīt, jo es taču tev esmu svešs cilvēks. Bet es tev nevaru palīdzēt! Nu, nevaru! Vismaz ne šajā ziņā! Visu šo laiku es esmu tev bijis kaut kāds.. kaut kas, nekas, un tagad man jāpalīdz tev realizēt kaut kas tāds, kas var izmainīt visu tavu turpmāko dzīvi?! Es to nevaru! Tev par to ir jārunā ar Danu.

Anna noraidoši papurina galvu. Egils savukārt galvu pamāj apstiprinoši. Anna noraidoši papurina galvu.

ANNA. Viņa neko nedrīkst zināt.

EGILS. Bet viņa ir tava mamma!

ANNA. Tieši tā! Viņa nekad nesapratīs, kāpēc es gribu to.. nu, to visu izbeigt! Kamēr tev mani ir jāsaprot!

EGILS. Kā?!

ANNA. Nu.. Tu taču reiz no manis atteicies!

Abi divi klusē, skatās viens uz otru.

ANNA. Tas ir tieši tāpat, tikai tev nekas no sevis nebija jākasa ārā! (*lesmejas.*) Labi. Stulbs joks. Taču pašos pamatos nav nekādas atšķirības! Tu izdomāji, ka tev mani nevajag, jo.. Nezinu, kāpēc, un nav arī svarīgi, un es izdomāju, ka es negribu.. to tur.

Egils klusē.

ANNA. Plus visam tam, es negribu būt vientuļā māte!

EGILS. Tev bija gadījuma sakars?

ANNA. Ak, jel, nu, nē! Bet man ir tikai piecpadsmit gadi! Es taču nebūšu ar viņu kopā mūžīgi! Tā nenotiek. Un, lūdzu, bez morālēm par drošu seksu, *blabla*. Tā vienkārši gadījās. (*Pauze.*) Nu, *vot*, un es negribu tā! Mamma.. Viņa vienkārši veģetē. Nē, nu, labi, tik traki varbūt arī nav, bet viņa vienkārši eksistē. Viņa iet uz darbu, nāk mājās, uztaisa man ēst, pēc nedēļas nogalēm, kad es neesmu bijusi mājās, sūdzas, ka viņai bija garlaicīgi, jo viņai dzīvē nekā cita vairs nav! Darbs un es. Turklāt pilnīgi tizls darbs, kaut kādā tur auto pārvadājumu firmā. *What?! Vai ne? Es tā negribu! Man ir savi plāni, saproti? Come on*, man ir jāpabeidz vismaz pamatskola!

EGILS. Tev par to visu ir jārunā ar Danu.

ANNA. Tu vispār dzirdi, ko es tev saku?

EGILS. Tev par to visu ir jārunā ar Danu.

ANNA. Tev nepietiek ar to, ka tu sačakarēji visu dzīvi mammai, tagad tu to gribi sačakarēt arī man?!

EGILS. (*Pauze.*) Man tūlīt sāksies lekcija.

ANNA. Man *pohuj!*

Abi saskatās, pauzīte, pēc kuras Anna strauji apsēžas uz zemes, starp abiem flīģeļiem, sakrustodama rokas.

EGILS. Ak, mans Dievs.

Egils iet pie Annas.

EGILS. Celies kājās.

ANNA. Apsoli, ka palīdzēsi.

EGILS. Celies kājās!

Egils cenšas Annu piecelt, taču viņa pie zemes ir pieplakusi tā, ka nav izkustināma.

EGILS. *(Pūloties atraut Annu no zemes.)* Kad jāguļ, tad baigi lielā, a tagad kaut kāds bērnudārzs!

ANNA. *(Cīnoties pretī Egilam.)* Bez morālēm!

Pēc mirkļa auditorijas durvis strauji atveras vaļā. Egils momentā izslienas stāvus, Annai paliekot uz zemes. Pa auditorijas durvīm ienāk Lelde (23). Meitenei mugurā ir lillā kleita ar dziļu izgriezumu, blondi mati, kājās kurpītes, plecā soma, kurā iemurcīts plāns mētelis. Lelde sāk runāt uzreiz, kolīdz ir ieraudzījusi Egilu, strauji ienāk auditorijā un aizver aiz sevis ciet durvis, runādama viņa tās arī aizslēdz ar slēdzenē atstāto atslēgu.

LELDE. Paldies Dievam, ka tu esi te! Es jau domāju, ka tu man lekcijas vairs pat nevadīsi, ka nevar tevi sazvanīt kopš piektdienas.. Tu laikam nepamanīji!

EGILS. Man..

LELDE. *(Ignorējot Egilu, turpina runāt.)* Nekas, nekas, es zinu, tu noteikti biji aizņemts..

Egils paiet pretī Leldei, lai nelaistu to dziļāk auditorijā. Anna joprojām paliek uz zemes. Egils un Lelde sāk runāt paralēli – Egils, lai apturētu Leldes monologu, Lelde savukārt it kā nespēdama apstāties, gribot pateikt savu domu līdz galam. Pēdējie Leldes runātie vārdi (par piektdienu) izskan klusumā, skaidri sadzirdami.

EGILS. *(Uzsvērti, lai pārliecinātu Annu, ka viņam un Leldei nav nekādu attiecību.)* Jā, es biju aizņemts! Es brīvdienās parasti cenšos atslēgties no pasniedzēja pienākumiem! Varbūt mēs par to visu varētu parunāt pēc lekcijām?

LELDE. ..vai arī vienkārši nebiji ieslēdzis telefonam skaņu, vai arī gribēji vienkārši pabūt viens, es to visu saprotu! Tāpēc es arī pie tevis negāju un tā, bet.. tagad es esmu te un .. tu arī esi te, un.. es tā domāju, ka.. vārdu sakot, es gribu tev kaut ko pateikt, jo piektdiena bija kaut kas tik..

EGILS. *(Pēkšņi un skaļi.)* Man ir viesis! *(Norāda Annas virzienā.)*

Lelde lēnām pieliecas, lai redzētu, kas atrodas Egila norādītajā vietā, tikmēr Anna strauji pieceļas kājās, no kā Lelde satrūkstas.

LELDE. Ak, šausmas! Ak, Dievs! Piedodiet, es atvainojos, tas ir, nē, tā ir atgriezeniskā vārda forma.. atvainojiet! Jā, tā ir pareizi. Ak, šausmas! Es negribēju traucēt! Es.. Ārā..

Lelde griežas pret durvīm uz promiešanu, taču Egils to aptur.

EGILS. Nē, nē! Nāc atpakaļ! Tas ir – nāciet atpakaļ!

LELDE. Bet..

ANNA. Kas notika piektdien?

Lelde atkal grib iziet ārā no auditorijas, Egils viņu nelaiž.

EGILS. Nekas nenotika! Vai tad kaut kas notika? Mums bija parasta lekcija, pēc kuras, acīmredzot, Lelde vēlējās ar mani vēl kaut ko pārspriest. Un tagad ir nākamā mūsu parastā lekcija, kuru tu, Anna, varētu netraucēt!

Anna, redzot, ka Egils cenšas izmantot radušos situāciju, lai atbrīvotos no viņas, apsēžas krēslā, netālu no auditorijas durvīm.

ANNA. Nekādu problēmu! Es pagaidīšu šeit!

LELDE. Piedodiet, negribēju traucēt. Tāpat taču.. personiskā dzīve ir personiskā dzīve. Vai personīgā? Nezinu, kā ir pareizi. Ak, Dievs, ko es te muldu.

EGILS. *(Noņem no Leldes pleca somu, noliek to zemē, vada viņu līdz nošu statīvam.)* Jūs neuztraucieties!

LELDE. Es nākamreiz noteikti piekļauvēšu pie durvīm, tas..

EGILS. Mieru!

Lelde apklust, Egils atkāpjas no Leldes un pieiet pie flīģeļa, uz kura atrodas notis, Lelde paliek pie nošu statīva, nodurtu skatienu, Anna pēta notiekošo.

EGILS. Tā! Par cik koncertmeistare..

LELDE. Tā kā!

EGILS. Ko?

LELDE. Nevis „par cik”, bet „tā kā”, tas.. Ak, Dievs, tas nav svarīgi, piedodiet.

Klusuma pauzīte.

EGILS. Tā.. Kur es paliku, tad.. Tā kā koncertmeistare mums, kā par nelaimi, ir slima, šoreiz būs jāiztiek ar ierakstiem.

ANNA. Ak, koncertmeistare ir slima?

EGILS. Jā, slima!

LELDE. *(Murmina pie sevis.)* Murgs kaut kāds, tik stulbi visu..

EGILS. *(Pieiet pie Leldes, satver to aiz pleciem.)* Lelde! Tu.. Jūs saprotat, ka mums tūlīt būs lekcija?

LELDE. Bet es ne..

EGILS. Nekādu atprasīšanos!

LELDE. Jā.. Protams! Loģiski..

EGILS. Lieliski. Miers. Tāgad tā.. *(Viņš paķer vienu no partitūrām, uzliek nošu lapas uz statīva.)* Palasīsim no lapas. Pirmais būs šis gabaliņš, tāds.. dinamisks, aplūkojiet, lūdzu, partitūru, kad esat gatava, varat sākt.

LELDE. Un tad.. Dirigēt ko?

EGILS. Ko, ko.. Nevis, ko, bet, kā! Mūzika ir ne tikai skaņa, bet arī emocijas.. Paralēlā pasaule! Es tagad gribu redzēt, kā tu, tas ir, kā jūs tam visam izejat cauri iekšēji. Viss. Strādā.. jiet!

Lelde mirkli veras notīs, tad sāk dirigēt pilnīgā klusumā. Egils stāv viņai aiz muguras, veras partitūrā, ik pa brīdim viņš pakoriģē Leldes rokas – plaukstu locītavas, elkoņus. Var redzēt, ka viņš dzird mūziku iekšēji, seko līdz katrai Leldes kustībai.

EGILS. Plūstošāk šajā vietā! Elkoņus uz augšu! Precīzāku kreiso roku!

Egils un Lelde turpina strādāt, taču, kolīdz Egils pieskaras Leldei (piemēram, pastutē uz augšu viņas elkoni), meitene satrūkstas un novēršas no darāmā, pieļaujot kļūdas u.tml. Ir skaidri redzams, ka viņa mulst Egila priekšā, turklāt Annas klātbūtnes dēļ jūtas vēl neveiklāk.

EGILS. (Žestikulēdams.) Tā, un te tagad fermāta! Turi! Turi vēl! Turi!

Pauze ieilgst, Egilam liekot Leldei „noturēt” fermātu.

ANNA. Pietiks!

Lelde pārtrauc dirigēt.

EGILS. (Annai.) Ja tu te sēdi, netraucē. (Leldei.) Bija jau samērā labi. Paklausīsimies tagad, kā mums to te izpilda..

Egils uzliek mūzikas atskaņotājā konkrēto skaņdarbu, aizvēris acis, jūt spēlētajai mūzikai līdzī, Lelde stāv nekustīgi. Anna tikmēr pieceļas no krēsla, pieiet pie mūzikas atskaņotāja un to izslēdz. Egils iztrūkstas.

EGILS. Ko tas nozīmē?!

ANNA. Tu taču saproti, ka es tūlīt pat varu aiziet pie rektora un paziņot viņam to, ka tu guli ar studentēm?

EGILS. Par ko tu.. ?

ANNA. Jūs guļat!

EGILS. (Iesmejas.) Ko?!

ANNA. Es neesmu tik stulba, kā tev šķiet.

Mirkļa klusums, kuru pārtrauc Lelde, pieliekdamās, lai paņemtu savu somu, pa to laiku Anna pieskrien pie auditorijas durvīm, izņem no slēdzenes atslēgu, ieliek to savu šortu kabatā.

EGILS. Ko tu dari?!

ANNA. Neviena nekur neies.

EGILS. (Annai.) Laid viņu ārā!

ANNA. Nē. Mēs te tagad sēdēsim, līdz brīdim, kad iesim uz klīniku, turklāt tu man tūlīt apsolīsi, ka nāksi man līdzī, un viņa tavam solījumam būs lieciniece, citādāk es *atvičāju* – ne vien visa akadēmija, bet arī visa Latvijas dzeltenā prese zinās par to, ka tu guli ar studentēm.

EGILS. Es neguļu ar studentēm!

ANNA. Tad redzēsim, kā tev turpmāk ļaus būt skolēnu dziesmu svētku virsdiriģentam.

EGILS. Kāds tam sakars ar skolēniem?! Es neguļu ar studentēm! (*Leldei.*) Tu pasaki viņai!

ANNA. (*Nesagaidot Leldes atbildi.*) Jūs tad esat uz „tu” vai uz „jūs”?

EGILS. (*Annai.*) Izbeidz! Tev.. Kas tev kaiš?! Tev kaut kāds biezpiens galvā?! Es neko nesolīšu un tu neko nevienam neteiksi! Ne tev pierādījumu, nekā! Man ar viņu nekā nav!

ANNA. Ja?

EGILS. Neviens tev neticēs!

ANNA. Tev *točna* šķiet, ka tad, kad es būšu visiem paziņojusi, kas es tev esmu, plus pastāstījusi, kādas ir mūsu attiecības, viņi joprojām domās, ka tu te esi tas, kuram nav noslēpumu?

Lelde sāk dziļi elpot, tad izvelk no somas inhalatoru, ieelpo no tā.

EGILS. (*Iesmejas.*) Kas tās par stulbām intrigām?!

ANNA. Ko tad tu *cepies*, ja stulbas?

EGILS. (*Annai.*) Izlaid viņu ārā!

ANNA. Apsoli, ka palīdzēsi.

EGILS. Tagad tā. Kāda tev jēga šajā putrā vilkt iekšā vēl svešu cilvēku?

ANNA. Svešu? (*Leldei.*) Jūs esat sveši?

LELDE. (*Klusi.*) Es gribu paskaidrojumus.

EGILS. (*Annai.*) Es esmu viņas pasniedzējs!

ANNA. (*Egilam.*) Re! Es rektoram teikšu, lai tev pieliek pie algas! Jo papildus diriģēšanas lekcijām, tu te dažam labam pasniedz vēl šo to!

EGILS. (*Iet pie Annas.*) Tu..

ANNA. Ja tu man iesitīsi, tas manam stāstam nāks tikai par labu!

EGILS. Kāda vēl sišana?!

LELDE. (*Skaļi.*) Es gribu paskaidrojumus!

Egils un Anna apstājas, brīdi klusē.

LELDE. (*Egilam.*) Viņa tāpat visu zina!

Pauze.

EGILS. Labi, labi, jā. Kāda gan patiesībā starpība! Redzi, Anna ir.. Viņa ir..

ANNA. (*Sniedz Leldei roku.*) Es esmu viņa meita.

Klusums.

LELDE. Tu.. Tas ir kā, tev ir ģimene?

EGILS. Nu, nē, kāda vēl ģimene?

ANNA. (*Leldei.*) Viņu tādi nieki neinteresē, neuztraucies.

EGILS. Mēs redzamies pirmo reizi.

ANNA. Bet viņš zināja, ka es eksistēju, tik traki nav. Viņš vienkārši nelikās ne zinis.

EGILS. (*Annai.*) Pietiek!

Mirkli visi klusē. Tad Lelde iet uz durvju pusi.

EGILS. (*Egils aptur Leldi.*) Piedod, tas vienkārši ir sarežģīti.

ANNA. Vai tad?

EGILS. (*Annai.*) Varbūt ļausi runāt man?! (*Pēc pauzes. Leldei.*) Viņas māte bija mana tā brīža mīlestība, viņa piedzima, mēs izšķīrāmies. Tas bija pirms piecpadsmit gadiem, vārdsakot, es negribu tam visam tagad vēlreiz iet cauri. Nu viņa ir šeit.. Un es esmu tieši tik pat pārsteigts, cik tu.

LELDE. Pārsteigts?! Viņa ir tavs bērns! Tev ir bērns! Kāpēc jūs piecpadsmit gadus neesat redzējušies?! Un es te vēl kaut ko.. Man vajag tikt ārā! (*Iet uz durvju pusi.*)

EGILS. (*Cenšas apturēt Leldi, uzliekot roku uz viņas pleca.*) Zaķīt, tās durvis ir ciet.

LELDE. (*Izvairoties no Egila tvēriena.*) Nekādi zaķi! (*Pēc pauzes, Annai.*) Izlaid mani ārā.

ANNA. Redzi, to tu varētu palūgt savam mīļotajam, jo tad, kad viņš apsolīs man palīdzēt, viss atrisināsies!

LELDE. (*Egilam.*) Ko nozīmē „apsolīs palīdzēt”?!

EGILS. Viņa grib taisīt abortu.

Klusums.

ANNA. Ak, Dievs, nu, nevajag taisīt no tā tagad kaut kādu brēku un apokalipsi! Man vajag mana oficiālā pārstāvja atļauju, tas arī viss.

LELDE. Kāpēc?

ANNA. Jo Latvijā abortus personām, kas nav sasniegušas 16 gadu vecumu, var veikt tikai ar personas oficiālā pārstāvja piekrišanu.

LELDE. Nē, kāpēc tu gribi to darīt?

EGILS. Viņa negrib būt vientuļā māte.

ANNA. Man ir plāni.

EGILS. Jāpabeidz pamatskola!

ANNA. Man ir arī citi plāni!

Klusums.

ANNA. Ak, Dievs, nu, ja Madonna būtu 15 gadu vecumā tikusi pie bērna, tad viņa simts gadus nebūtu tas, kas viņa ir tagad!

EGILS. Ko?

ANNA. Tas bija tikai tāds piemērs, skaidrs?

EGILS. Viņas māte nav informēta, un viņai vienalga, ko par to visu domā bērna tēvs.

ANNA. Kāda starpība, ko viņš par to domā?! Tāpat viņš mani un to tur..

EGILS. Tas nav „tas tur”, tas ir tavs bērns!

ANNA. (*Egilam.*) Tāpat viņš mūs pamestu, tāpat kā tu pameti mani un mammu. Tāpēc nevajag tagad tēlot visu priekšā lielo aizstāvi un patiesības cīnītāju, *ok?* Tu vispirms mani uztaisīji un tad pameti, es vismaz to izdarīšu tagad, iekams neviens vēl nav no tā visa cietis.

Klusums.

EGILS. Labi!

Anna un Lelde klusē.

EGILS. (*Nem Annu pie rokas, ved uz durvju pusi.*) Ejam!

LELDE. Egil, ko tu dari..

ANNA. Kur?

ANNA. Uz klīniku! Tagad pat.

LELDE. Egil, nevajag..

EGILS. Nejaucies, skaidrs?!

ANNA. (*Egilam.*) Tu apsoli, ka mēs ejam uz klīniku, un tu apstiprināsi tur, ka visam piekrīti?

EGILS. Jā.

Egils un Anna iet uz durvju pusi, Annai jau ķeksē no šortu kabatas ārā atslēgas.

LELDE. Es esmu stāvoklī!

Egils un Anna pusceļā uz durvīm sastingst, abi skatās uz Leldi. Klusums. Pēkšņi kāds klauvē pie auditorijas durvīm, sāk raustīt durvju rokturi.

Mirkli visi trīs stāv kā sastinguši, klausoties, kas notiek aiz durvīm.

MĀRTIŅA BALSS AIZ DURVĪM. Tur kāds ir?!

Anna, izdzirdējusi balsi, rāda Egilam ar žestiem, lai tas nerunātu.

MĀRTIŅA BALSS AIZ DURVĪM. Hallo!

EGILS. (*Annai, čukstus.*) Ko tas nozīmē?

Anna rāda ar žestiem Egilam, lai viņš klusē.

MĀRTIŅA BALSS AIZ DURVĪM. Man dežūrtantiņa teica, ka jūs esat šeit! Es esmu Mārtiņš! Es esmu jūsu meitas draugs. Nu, Annas! Es gribēju par viņu ar jums parunāt.

Visi klusē.

MĀRTIŅA BALSS AIZ DURVĪM. Starp citu, jā, Anna, tu esi tur?

Anna turpina rādīt Egilam, lai tas nerunā, taču Mārtiņš turpina klauvēties pie durvīm.

MĀRTIŅA BALSS AIZ DURVĪM. Hallo!

EGILS. (*Skaļi.*) Mirklīti! Nav vajadzības trokšņot, ja?

MĀRTIŅA BALSS AIZ DURVĪM. (*Pārstāj klauvēties.*) Atvainojiet! Labdien!

Egils izstiepj roku Annas virzienā, prasot pēc atslēgām, Anna viņam tās nedod.

EGILS. (*Annai.*) Tagad tā. Beidz muļķoties.

Anna noraidoši papurina galvu.

EGILS. Man nevajag problēmas par to, ka man te notiek kaut kāds balagāns, saproti? Iedod man atslēgas un viss.

ANNA. (*Čukstus.*) Nē!

EGILS. Dod atslēgas!

ANNA. (*Čukstus.*) Es viņu negribu redzēt!

EGILS. (*Skaļi.*) Anna ir šeit!

ANNA. (*Skaļi, Mārtiņam.*) Es negribu tevi redzēt!

LELDE. Varbūt viņam ir sakāms kas svarīgs.

ANNA. Nu, viņš stāvoklī nevar būt.

EGILS. Dod atslēgas.

ANNA. Aizmirsti!

EGILS. Dod atslēgas!

Anna papurina galvu. Egils mīksti gaida, tad satver Annu ciet un cenšas pa viņas kabatām atrast auditorijas atslēgas. Anna spirinās pretī.

ANNA. Novāc rokas!

MĀRTIŅA BALSS AIZ DURVĪM. Eu!

Lelde pieskrien pie auditorijas durvīm, sāk caur tām runāt ar Mārtiņu.

LELDE. (*Mārtiņam.*) Neuztraucies, viss kārtībā!

MĀRTIŅA BALSS AIZ DURVĪM. Kas tur notiek?

LELDE. Mani sauc Lelde, es esmu.. Studente. Anna nedod Egilam atslēgas! Taču pāri viņai neviens neko nedara.

MĀRTIŅA BALSS AIZ DURVĪM. Anna, tev viss labi?

ANNA. (*Mārtiņam.*) Ej prom!

MĀRTIŅA BALSS AIZ DURVĪM. Nē!

LELDE. (*Mārtiņam.*) Tu neuztraucies, ar viņu viss ir kārtībā!

Kamēr Lelde caur durvīm mierina Mārtiņu, kas nemitīgi klauvējas pie durvīm un rausta durvju rokturi, Egils no Annas kabatas ir izvilcis atslēgas un iet atslēgt durvis. Kolīdz durvis ir vaļā, Mārtiņš ieskrien auditorijā.

Mārtiņam ir 17 gadi, kājās džinsas, mugurā rūtainis krekls, plecos piestūkēta mugursoma, kājās kedas, izspūruši, tumši brūni mati. Viņš nopēta situāciju. Mirkli klusuma.

MĀRTIŅŠ. (*Annai.*) Tev viss kārtībā?

ANNA. Ej prom.

Mārtiņš noņem no pleciem mugursomu, brīdi pa to parokas, izņem no somas kabatas mazu celofāna maisiņu, kurā ir gredzens, nometis somu zemē, viņš pieiet pie Annas, nokrīt viņas priekšā uz ceļa un, izņēmis gredzenu no maisiņa, sniedz to Annai.

MĀRTIŅŠ. M?

Anna klusē, Egils iesmejas. Klusums.

MĀRTIŅŠ. Precamies?

Anna klusē.

MĀRTIŅŠ. Manuprāt, tas visu atrisinātu!

EGILS. Gredzens?!

LELDE. *(Egilam.)* Kuš!

Anna noraidoši purina galvu.

MĀRTIŅŠ. Būs forši!

ANNA. Par vēlu. *(Rāda uz Egilu.)* Viņš piekrita būt mans oficiālais pārstāvis.

MĀRTIŅŠ. *(Egilam.)* Jūs nedrīkstat!

EGILS. Es..

LELDE. *(Egilam.)* Ņem savus vārdus atpakaļ!

ANNA. Ak, Dievs. Nu, kas tās par bērnu spēlēm?!

EGILS. Es ņemu savus vārdus atpakaļ!

ANNA. Ko?!

EGILS. Es ņemu savus vārdus atpakaļ!

MĀRTIŅŠ. Paldies!

ANNA. Jūs visi stulbi esat?!

EGILS. Bet skaties – viņš ir gatavs uzņemties atbildību!

ANNA. Man nepietiek ar viņa atbildību!

EGILS. Es arī jums varu palīdzēt!

ANNA. Nevis mums, bet man! Man vajag, lai tu palīdzi man!

EGILS. Viss negrozās šobrīd tikai ap tevi vienu.

ANNA. *Davai*, domā tagad pats par savu bērnu, nevis par manējo.

EGILS. Tu esi mans bērns!

ANNA. *(Leldei.)* Es tev reāli jūtu līdzi. *(Egilam.)* Ko tad tu gribi teikt – man jāprec ir šitas *(Rāda uz Mārtiņu.)*, ja?

MĀRTIŅŠ. Es neesmu nekāds „šitas”.

EGILS. Nu.. jā! Jums taču abiem tas kaut kā jāatrisina un..

ANNA. *Značit* tu precēsi to tur *(Rāda uz Leldi.)*?

MĀRTIŅŠ. (*Leldei.*) Viņa parasti nav tāda. Hormoni laikam.

Egils klusē.

ANNA. Re! Tu pats to nemaz nedomā atrisināt citādāk kā pirms 15 gadiem!

LELDE. (*Egilam.*) Es labāk tagad iešu.

ANNA. (*Egilam.*) Ko tad tu gribi no manis?

Lelde iet ārā no auditorijas, Egils to satver aiz rokas.

EGILS. Paliec!

ANNA. Oij, bruņinieks gatavais. (*Mārtiņam.*) Moš tu varētu aiziet prom viņas vietā?

Mārtiņš klusē.

EGILS. (*Leldei.*) Uzgaidi, lūdzu, mirkli..

ANNA. (*Leldei.*) Tu nosprāgsi ātrāk, līdz kaut ko no viņa sagaidīsi.

Lelde klusē. Egils satver Leldi aiz rokas, skatās viņai cieši acīs.

EGILS. (*Leldei.*) Lūdzu!

Anna iesmejas.

EGILS. (*Leldei.*) Lūdzu?

Lelde pamāj Egilam ar galvu, ka paliks auditorijā. Klusuma mirklis.

MĀRTIŅŠ. (*Annai.*) Tu mani precēsi?

ANNA. Nē!

MĀRTIŅŠ. Tu tiešām domā, ka viena pati tiks ar visu galā?

ANNA. Ej prom!

EGILS. Tas ir..

LELDE. (*Aptur Egilu sakāmā vidū.*) Ļauj viņiem pašiem!

MĀRTIŅŠ. Bet tu vispirms padomā!

ANNA. Ej prom!

MĀRTIŅŠ. Es esmu gatavs tevi precēt, redzi? Ar visiem papīriem, baznīcām un visu citu, kas vajadzīgs, lai tu ticētu, ka tas ir nopietni. Tu.. tu tikai man pasaki, ko tu gribi! Mēs būsīm jaunie vecāki!

Anna aizspiež ciet ausis, aizver acis, sāk skaļi dungot kaut kādu muļķīgu dziesmiņu. Mārtiņš runā pa virsu Annas dziedāšanai, paaugstinot balsi, lai Anna to tāpat sadzirdētu.

MĀRTIŅŠ. Mēs būsīm labākie vecāki pasaulē! Ja jau Ķīnā, vai kur tur, kaut kādi uztaisīja bērni 8 – 9 gadu vecumā, tad.. nu, tad jau mēs, piemēram, vispār skaitāties pieredzējuši!

Mārtiņš apklust, turpinādams tupēt uz ceļa Annas priekšā. Dzirdēdama, ka Mārtiņš vairs nerunā, atver acis, nolaiž rokas.

ANNA. Lūdzu, ej prom!

MĀRTIŅŠ. (*Mārtiņš paņem savu mugursomu, sāk vilkt no tās ārā visu ko – marinētu gurķīšu burciņu, desu, želejas konfektes, divas dažādas sulas pakas, celofāna maisiņus.*) Skaties! Es tev palīdzēšu! Visur staigāšu tev pakaļ un pienesīšu, ko vien vajadzēs. Man ir divi jaunāki brāļi, es zinu, kā notiek lietas.

ANNA. Nu, nu..

MĀRTIŅŠ. Skaties! Man viss ir sagatavots, man visam ir plāns. Tu ej pa ielu, gribi padzerties, es tev – lūdzu! Šitādu suliņu, tādu? Tu gribi desu – lūdzu! Man ir. Tu gribi marinētu gurķīti – lūdzu! Tev paliek sūdiņi – lūdzu! Maisiņš.

Egils iesmejas, Lelde viņam uzsit pa plecu.

MĀRTIŅŠ. Mēs viņam.. nu, vai viņai varētu būt reiz labāko draugu vietā! M?

Anna klusē, viņa pēta uz grīdas izliktās mantas. Klusuma pauze.

EGILS. Nu tad?

LELDE. Nu, nē, tādās situācijās nedrīkst jaukties pa vidu!!

EGILS. Bet es..

ANNA. (*Mārtiņam.*) Nē!

LELDE. (*Egilam.*) Redzi?

MĀRTIŅŠ. Es iesniedzu četros konkursos savas multenes..

ANNA. Sen bija laiks!

MĀRTIŅŠ. Tur normālu naudu var dabūt. Iespējams, ka paveiksies! Un es turpināšu viņas visur sniegt..

ANNA. (*Egilam.*) Pasaki viņam, ka viņš te nedrīkst atrasties!

MĀRTIŅŠ. *Da* es kaut vai *stroikā* strādāšu un, nezinu.. Tadžikijā redīsus ravēšu, ja vien vajadzēs..

ANNA. Oij, jociņi.. *Vot*, brauc jau tagad braukt uz to savu Tadžikiju.

MĀRTIŅŠ. Tie nav nekādi joki! Es jebko darīšu tikai jūsu abu divu dēļ!

ANNA. Nav te nekādu divu, skaidrs?!

MĀRTIŅŠ. Annu, bet mēs to varam, viss būs forši!

ANNA. Ak, Dievs, nu, *jālajālajāla*.. Tu atkārtoies!!

EGILS. Tu pati arī atkārtoies.

Anna apklust, apsēžas uz zemes, sakniebj lūpas un sakrusto rokas.

MĀRTIŅŠ. (*Nopūšas un ceļas kājās.*) Nu, viss.

LELDE. Kāpēc tad viss?!

MĀRTIŅŠ. Viņa vienkārši vairs nerunās. Viņa vienkārši tur tā sēdēs un viss, līdz notiks tas, ko viņa grib.

EGILS. *Vot*, kadsr! (*iesmejas.*)

LELDE. Psiholoģiskais bloks. Mazi bērni citreiz tā dara, kad viņiem apnīk iet. Nu, lai viņus panestu klēpī. Es lasīju žurnālā.. Nejauši.

MĀRTIŅŠ. (*Notupstas pretī Annai.*) Tu saproti, ka es vienkārši gribu, lai viss ir forši?

Anna pat nepakustas, klusē.

LELDE. Man šausmīgi nepatīk tāds klusums.. Nu, dusmīgais.

EGILS. Nē, nekas! (*Annai.*) Sēdi, zaķīt! Tā mēs līdz vieniem ne uz kādām klīnikām neaiziesim un cilvēkiem labs prāts. Būsi tu mamma un viss. (*Pauze. Mārtiņam.*) Eu! Tev taču jābūt Danas telefonam, ko, ne?

MĀRTIŅŠ. Ir, jā.

LELDE. Tu tagad zvanīsi savai.. viņas mātei?

EGILS. Nu, jā! Ja jau neviens neiebilst, tad pastāstīšu viņai, ka Anna ir te un tā..

Mārtiņš ņem ārā no bikšu kabatas telefonu, Egils ir izstiepis roku pēc tā, un brīdī, kad Mārtiņš klausuli liek Egila rokā, Anna strauji lec kājās un krīt starp abiem, izsīdama telefonu ārā abiem no rokām tā, ka tas aizlido pa gaisu un izšķīst pa detaļām.

ANNA. Kas jums kaiš?!

Lelde sāk lasīt pa auditoriju telefona detaļas.

ANNA. Es to negribu! Es vienkārši negribu, negribu, negribu, negribu!!

Klusums.

ANNA. (*Pieiet pie Mārtiņa un baksta viņam krūtīs ar pirkstu.*) Es negribu savā izlaidumā izskatīties pēc kaut kāda teftēļa! Man vajag ierakstīt dziesmu, uzvarēt Eirovīzijā un braukt prom!

MĀRTIŅŠ. Nē, tu vienkārši baidies.

ANNA. Nē, es negribu! Es negribu vairāk klausīties, kā mamma naktīs raud un raud, un raud, un raud, tas apnīk! Es gribu spēt visu izdarīt citādāk, tu sajēdz to?! Tāpēc tagad nav īstais brīdis! (*Pieiet pie Egila, turpina runāt viņam.*) Un tu vispār, atradies priekšnieks! Man vismaz ir piecpadsmit gadi, kāds attaisnojums ir tev, ko?!

Egils klusē.

MĀRTIŅŠ. (*Annai.*) Es tevi mīlu.

ANNA. Ej prom!

MĀRTIŅŠ. Bet..

ANNA. Man tagad jābeidzas nost aiz priekiem? Cilvēki dzimst, aug un mirst bez mīlestības. Pietiek tikai ar pāris dzīvību uzturošiem orgāniem un viss notiek!

MĀRTIŅŠ. Annu..

LELDE. Bet varbūt ar tevi viss nenotiktu kā ar Egilu un tavu mammu..

ANNA. Jā, nu.. man apkārt lidinās fejas, kas pār manu galvu bārsta rozā mirguļus.

LELDE. Es ne..

ANNA. (*Leldei.*) Tu pati saproti, ka tu uzvedies kā naiva kalnu kaza, kas tikko izbridusi no pļavas un tagad bolās apkārt, nesaprotot pilnīgi neko no apkārtējās pasaules?!

LELDE. Es..

ANNA. Nu, neprecēs viņš tevi! Nu, neveidos viņš ar tevi ģimeni! Viņu tas neinteresē. Viņš tikai sēj un ne sūda nepļauj! Ha! Joks, ne?

Klusums.

ANNA. (*Pieiet atkal pie Mārtiņa.*) Mīli, ja? Bet šodien tu jau vienreiz pateici man, lai daru, ko gribu. Pie tā tad, *davai*, arī paliksim.

MĀRTIŅŠ. Nu, piedod, lūdzu! Vienkārši tu tik ļoti dragāji par to, ka viss slikti, āā, panika, viss briesmīgi, mēs neko nevaram, tu mani pametīsi, es dziesmu neierakstīšu, *blabla*, ka es sabijos un pieļāvu kļūdu, jo..

ANNA. Jo?

MĀRTIŅŠ. Nu, nav viegli visu laiku klausīties, cik viss slikti.. Cik es slikts!

ANNA. Nu, tad neklausies!

MĀRTIŅŠ. Nu, nē, kad tu aizskrēji prom, es vienkārši momentā sapratu, ka nu ir sūdi, un tad atcerējos, ka tu minēji kaut ko par to, ka no tēva atļauju šitam visam varēsi dabūt.

LELDE. (*Annai.*) Kāpēc tu par kaut ko tādu bij tik ļoti pārliecināta?

ANNA. (*Leldei.*) Tāpēc, ka cilvēki nemainās.

EGILS. Anna..

MĀRTIŅŠ. Nu, un tad es *gūglē* atradu, kur (*Rāda uz Egilu.*) viņu var sameklēt, un tagad esmu šeit, un.. Precamies?

ANNA. Nu, nē!

MĀRTIŅŠ. Tā tu tikai tagad saki.

ANNA. (*Iesmejas.*) Idiots tu esi!

MĀRTIŅŠ. Es esmu gatavs visu šito paciest, lai..

ANNA. Jā, nu, tu pa-ciet! CIET vienkārši vājprātā!

MĀRTIŅŠ. Ak, Dievs.. Nu, es tikai gribu, lai mums viss izdodas.

ANNA. Nu, super. Krītu gar zemi un raustos laimē.

MĀRTIŅŠ. Es tevi mīlu.

ANNA. Tu vispār neko nesaproti! (*Rāda uz Egilu.*) Viņš reiz teica, ka mīl manu mammu! Tagad viņš mīl šito! (*Rāda uz Leldi.*)

EGILS. Nē!

LELDE. Nē?

EGILS. (*Leldei.*) Nu, ne tā! Katrā gadījumā, es.. Pagaidi, lūdzu, mirkli. Mēs tūlīt visu atrisināsim..

ANNA. (*Mārtiņam.*) Pa vidu tam visam viņš noteikti ir mīlējis vēl entās beibes! Nekur nav teikts, ka tas, ko tu man tagad te centies ieborēt, nav pilnīgs *copy* – *paste* variants viņam.

EGILS. Pārstāj runāt par to, ko tu nezini!

ANNA. Ko es nezinu?

EGILS. Tu pat viņu neuzklausī!

ANNA. Kas tu man tāds esi, lai tagad teiktu, ko un kā man darīt, m?! Es te pie tevis atnācu konkrēta lūguma pēc, man nevajag, lai tu man tagad pēkšņi māci dzīvot. Tāpēc vienkārši pasaki – tu man palīdzēsi vai nē!

EGILS. Anna..

ANNA. (*Mārtiņam.*) Un tu vispār ej prom. Mīlestība.. Paskaties uz viņiem! (*Rāda uz Leldi un Egilu.*) Tas viss ir vienkārši kaut kāds murgains burbulis, kas ir uzpūsts pa vidu apstāklim, ka cilvēki negrib būt vientuļi, nomirt vieni paši un bezspēcīgi. (*Grūž Mārtiņu ārā no auditorijas.*) Tāpēc tu labāk ej prom un attopies.

MĀRTIŅŠ. Es neiešu!

ANNA. Tu mācies vidusskolā! Tavs tēvs mums pat neļauj gulēt vienā gultā, kur nu vēl precēties! Tas nozīmē, ka mēs dzīvosim atsevišķi, vai? Un, ko tad, kad tev būs jāizcieš kārtējais mājas arests par to, ko izdarījuši brāļi? Tu sēdēsi, zīmēsi savas multenes savās četrās sienās, kamēr es rakšos pamperos! Un vispār, ko tas viss nozīmē?! Tu ļoti labi zini, ko es gribu izdarīt, kā tu vispār vari vēl man prasīt k-kādas mulķības par precēšanos, ja tu zini, kā tas visu bremzēs! *Karoče* – ja tu mani mīli, vienkārši ej prom un nejaucies manā dzīvē.

Mārtiņš mirkli stāv, tad iziet no auditorijas. Egils seko Mārtiņam, Anna nostājas Egilam ceļā.

ANNA. Jā vai nē?

EGILS. (*Leldei.*) Palīdzēsi? (*Pamāj ar galvu durvju virzienā, lai Lelde aizietu pakaļ Mārtiņam.*)

Lelde iziet no auditorijas. Klusums.

EGILS. Anna, tev ir jāsaprot pāris lietas, pirms tu šitā sadragā visu, kas tev ir.

ANNA. Jā vai nē?!

Anna dusmās valda asaras.

EGILS. Annu..

ANNA. (*Raud.*) Jā vai nē?

Anna slēpj seju, lai Egils neredzētu, kā viņa raud, Egils brīdi stāv, neko nesaka, tad pieiet pie meitenes, cenšas to apkampt, Anna viņu grūž prom.

EGILS. (*Atkāpjoties atkal no Annas.*) Labi, labi.

Klusums, dzirdami tikai Annas šņuksti.

EGILS. Par Danu.. Es centos, saproti? Manī vienkārši toreiz iestājās pārliecība par to, ka viņa grib, lai es aizeju. Lai viņas ciešanas nebūtu sadomātas, bet reālas. Man likās, ka tā

būs labāk visiem, jo viņa.. Nu, nedrīkst cilvēks tā riskēt, kad viņam viss ir! Tev varbūt šķiet dīvaini, ka tā saku es, bet.. Nu, piemēram, kad tev bija knapa nedēļa, viņa man sekoja šurp, lai pārbaudītu, vai es tiešām esmu darbā! *Pofig*, tevi staipa līdz uz rokām, pat ložņā gar skolas krūmiem! Nu.. Es nezinu, gan jau, ka es pats darīju kaut ko nepareizi, vienkārši.. Es nobijos. Ne jau nu tikai Danaī, man arī bija reāli bail par to, ka viss būs slikti! Vienkārši bija bail.

ANNA. Vairs nav?

EGILS. Nezinu. Man toreiz ģimene vienkārši absolūti nebija prioritāte. Mani vecāki.. Tas sanāk – tavi vecvecāki, viņi mājās principiāli nesarunājās. Nu, ja es gribētu būt kopā ar kādu, kas nerunā, es dzīvotu ar kāmīti! Bet viņi turpināja vienkārši sēdēt blakus pie pusdienu galda, pilnīgā klusumā. Un tad vienkārši es pats pēkšņi esmu kaut kādā mistiskā ģimenē, kas it kā ir mana, bet viss aprobežojas ar nonstopa pārmetumiem. Dana, nemītīgi katru dienu zāģēdama to, ka es viņu pametīšu, viņa.. Nu, tieši to viņa arī panāca! Es negribēju visu savu dzīvi pavadīt tā. Nu, ka man visu laiku kāds taīsa uz pleca par to, cik es slikts, lai kā arī es censtos.. (*Pauze.*) Man likās, ka tur viss arī apstāsies. Lai gan patiesībā pie visa vainīgas bija vienkārši bailes par to, ka viss būs slikti. (*Pauze.*) *Vot*, mīksta, ne? (*Pauze.*) Un es zinu! Es zinu, ka man varbūt vajadzēja būt iejūtīgākam, vai kādam tur.. Bet tam jānotiek abpusēji, saproti? (*Pauze.*) Kad es aizgāju.. Kad tas viss notika, tad es naktīs nevarēju aizmigt. Sapņos visu laiku dzirdēju, ka tu raudi. Tāpēc es dzēru. Standarts, ne? Brutāli dzēru. (*Pauze.*) Es tiešām nedomāju, ka viss aizies tik tālu, kad mēs ar viņu iepazīsimies..

ANNA. Tirgū.

EGILS. Jā, skārņos! Gaļas paviljonā! Mēs iepazīsimies starp kautiem lopiem, strīdoties par to, kuram tiks tieši tā un ne cita cūkas galva.

ANNA. Fuj.

EGILS. Absurds! (*Iesmejas.*) Viņa tev stāstīja?

ANNA. Es atradu viņas dienasgrāmatu.

EGILS. Oho..

ANNA. Viņa to nezina. Bet es vienmēr esmu vairāk ticējusi tam, ko tur par tevi var izlasīt, nevis tam, ko viņa par tevi saka.

EGILS. Tad tomēr kaut ko ir stāstījusi?

ANNA. Jā. Ka tu esi tāds kretīns, ka par tevi pat runāt ir pretīgi.

Egils iesmejas.

ANNA. Bet dienasgrāmatā viņa tevi salīdzina ar Brando jaunībā.

EGILS. (*Iesmejas.*) Ak, Dievs, jā, viņa mani pat citreiz sauca par Marlo!

ANNA. Es no sākuma domāju, *what a fuck?*!

EGILS. Eu.

ANNA. *Sorry*. Nu, tad *iegūglēju*. Līdzīgi jūs vispār neesat, bet pāris filmas paskatījos. Normāli tā. Nu, tam laikam.

EGILS. Jā.. (*Pauze.*) Tad tu zini arī, kā viss..?

ANNA. M?

EGILS. Beidzās?

ANNA. Nē.

EGILS. Mhm.

ANNA. Nezinu, kāpēc, bet, kad jūs sākat normāli tikties, viņa pārstāja rakstīt tos savus memuārus. It kā būtu sagaidījusi kāroto.

EGILS. Nja..

Pauze.

EGILS. Zini, bet es tiešām jums.. tev palīdzēšu tikt ar visu galā, ja tu izlemsi visu saglabāt kā ir..

Anna klusē.

EGILS. Dzirdi?

ANNA. Tu vispār tici mīlestībai?

EGILS. Laikam jau.

ANNA. Jo?

EGILS. Parasti visam sanāk noticēt tad, kad jau ir daudz par vēlu..

Anna iesmejas.

EGILS. Kas?

ANNA. Tu to pateici kā tāds vecs, prātu izkūkojis, siekalaini romantisks Brando.

Egils iesmejas. Pauze.

ANNA. Tu viņu mīli?

EGILS. Danu?

ANNA. Nē, to tramīgo būtni.

EGILS. Leldi? (*iesmejas.*) Tramīga viņa ir, jā.. Viņas abi vecāki ir skolotāji, iedomājies?

ANNA. Ak, tāpēc viņa tāda.. „nevis „par cik”, bet „tā kā”!

EGILS. Mhm.

ANNA. Bet tad tu viņu mīli?

EGILS. Es..

Auditorijā atgriežas Lelde. Viņa iet pēc Mārtiņa mugursomas.

LELDE. Piedodiet, es pavisam ātri!

Lelde sāk vākt Mārtiņa mugursomā visas izkrāmētās lietas.

EGILS. (*Leldei.*) Kā tur ir?

LELDE. Man jāaiznes viņam mantas.

Annai noraustās elpa, kā tas parasti ir pēc raudāšanas.

EGILS. Viņš.. aizgāja?

ANNA. Par vēlu! Viņš aizgāja.

EGILS. Nē, nu, pagaidi, tas, ka cilvēks aiziet, nenožīmē, ka viņam nevar iet pakaļ!

ANNA. Viss! *Vot, tagad, vot, tagad* es būšu kā mamma, *vot, tagad*!

EGILS. Nu, pagaidi, miers..

ANNA. Nē, nopietni! Viņa tāda nav tāpēc, ka viņai vienai pašai mani bija jāaudzina, bet gan tāpēc, ka tu aizgāji un viņa tev negāja pakaļ! Tāpēc, ka jūs abi visu vienkārši *nolažojāt*, lai gan varējāt arī *nenolažot*!

EGILS. Tad..

Anna skrien uz durvju pusi, tieši tajā brīdī Mārtiņš ienāk auditorijā. Klusums. Anna apstājas, viņai atkal noraustās elpa.

MĀRTIŅŠ. Raudi?

ANNA. Nē.

Mārtiņš pieiet pie savas mugursomas, izvelk no tās kabatlakatu paciņu, sniedz to Annai. Anna vilcinās, tad paņem kabatlakatiņu. Mārtiņš iet pie Leldes. Anna stāv uz vietas, minstinās runāt.

MĀRTIŅŠ. *(Leldei.)* Es labāk pats, paldies.

Mārtiņš sāk krāmēt savā somā mantas. Lēni un kārtīgi.

LELDE. *(Ceļas augšā.)* Nav par ko.. Es tad..

Lelde grib iet ārā no auditorijas, Egils to aptur.

EGILS. *(Leldei.)* Pagaidi!

LELDE. Man jāiet.

EGILS. Kā?!

LELDE. Vienkārši.

ANNA. *(Leldei.)* Tu nekur nevari iet!

LELDE. Jo?

ANNA. *(Pēkšņi.)* Aizejot var būt par vēlu.

EGILS. Annu, tas..

ANNA. Tu pats tā teici! *(Leldei.)* Tā teica viņš.

EGILS. Es..

LELDE. Man jāiet.

EGILS. Bet.. Kā tad..

LELDE. Es neesmu stāvoklī. Samelojos.

EGILS. Ko?

MĀRTIŅŠ. *Pisdjets!* Piedodiet. Tas..

EGILS. Par tādām lietām nejoko.

MĀRTIŅŠ. Tieši tā! (*Annai.*) Tu arī varbūt?

ANNA. Ne tak.

EGILS. (*Leldei.*) Kāpēc?!

LELDE. Man.. vajadzēja tevi apturēt.

EGILS. Tu nevarēji zināt, ka tas nostrādās.

LELDE. Nu, tad pieņemsim, ka es gribēju zināt, kā reaģēsi.

EGILS. Kāpēc?!

LELDE. Tu tāpat to visu negribi. Tas reiz ir skaidrs.

Lelde paķer somu un iziet no auditorijas. Egils paliek uz vietas.

ANNA. (*Egilam.*) Kas tas tikko bija? Ko tu vēl te dari?

Egils klusē.

ANNA. Eu!

Pauze.

EGILS. Man tūlīt sāksies lekcija.

ANNA. Ko?!

EGILS. Man tūlīt sāksies lekcija.

ANNA. Pakaļ neejot arī var būt par vēlu!

Egils klusē.

ANNA. No kā tev joprojām ir tik ļoti bail?!

Mirkļi klusuma. Mārtiņš ir savācis visas mantas, viņš pieceļas kājās un iet ārā no auditorijas. Anna paķer Mārtiņu aiz rokas, pauze.

ANNA. (*Mārtiņam.*) Nav jau tā, ka nav bail, bet.. *Davai*, baidāties kopā?

Klusums. Tad Mārtiņš pamāj Annai ar galvu.

ANNA. (*Promejot, Egilam, klusiņām.*) Tak saņemies, nu!

Anna ar Mārtiņu iziet no auditorijas. Egils telpā paliek viens. Pēc mirkļa viņš pieiet pie mūzikas atskaņotāja, to ieslēdz, pieiet pie flīģeļa, uz kura izklātas partitūras, atsāk strādāt, meklējot mūziku, pie kuras diriģēt.

BEIGAS